

KELIAS Į ŠLOVĘ

II Gavėnios sekmadienis (C metai)

Pr 15, 5–12. 17–18 / Fil 3, 17–19. 20–4,1 / Lk 9, 28b–36

HOMILIJA

1. Brangūs broliai ir seserys, daugiau nei prieš savaitę įžengėme į laiką, kuris yra itin svarbus katechumenams. Jie keliauja į Velykų šventes, trokšdami priimti įkrikščioninimo sakramentus Velyknaktį ir šitaip įžengti į velykinio Jėzaus slėpinio malonę bei *gimti naujam gyvenimui*.

O mes, kurie Krikštu jau esame atgimę šiam gyvenimui, jau esame įtraukti į Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, esame raginami atsinaujinti, *brandžiau išgyventi mums suteiktos malonės vaisius, brandžiau siekti išganymo pilnatvės*.

2. Praėjusį sekmadienį Evangelijos skelbimo metu girdėjome, kaip Jėzus dykumoje gundomas solidarizavosi su mūsų patiriamais gundymais.

Ši, antrąją gavėnios sekmadienį, regime visai priešingą tikrovę – jis netikėtai trokšta *dalintis su savo mokiniais ir sykiu su mumis iš jo kūno ištryškusia šlove*. Šis žingsnis gali pasirodyti toks netikėtas, kad kyla klausimas: kodėl šitai įvyko?

Šiandienė Evangelijos ištrauka eina iškart po svarbaus įvykio: Petras ką tik išpažino Jėzų kaip Mesiją. Tačiau Jėzus jį ir kitus mokinius nedelsdamas ima mokyti, *koks jis yra Mesijas? Ir kaip juo sekti?*

Jėzus tikrai yra Mesijas, tačiau jo šlovė apsireiškė ne žmogiškų lūkesčių būdu, o *ant kryžiaus*, ir ji bus ne žmonių, ne tautos, o *meilės šlovė*, nes Jėzui reikės pereiti tris mažiausiai tikėtinus etapus: kančią, mirtį ir prisikėlimą.

Tačiau šis Mesijo prigimties suvokimas nieko neduoda, jei neatsiliepiame į kvietimą juo sekti. O tam reikia dviejų dalykų: *atsisakyti noro grįsti savo gyvenimą tik žmogiškais lūkesčiais ir sutikti paimti savo kryžių*, tik savo ir jokio kito, ir tuomet sekti Jėzumi.

3. Kaip tik po šių dviejų pamokymų Jėzus pasiima tris savo mokinius ant aukšto kalno, ir ten iš jo kūno ištrykšta *dieviškoji šlovė*. Juos visus apgaubia Dievo artumo debesis, pasigirsta Tėvo balsas. Šv. Tomas Akviniėtis sako, kad šitaip pasirodo visa Trejybė: *prabilęs Tėvas, atsimainęs Sūnus, Dvasia spindinčiam debesų*.

Neatsitiktinai iš Jėzaus kūno išsiliejusi akinanti šviesa yra sugretinama su kančios ir mirties paskelbimu. Šiuo sugretinimu norima pasakyti itin svarbi tikrovė:

kančia ir šlovė vienas nuo kito neatsiejami.

Kristus atsimainė mokinių akivaizdoje, kad pasakytų, jog

Mūsų nešamas kryžius neturėtų būti atsietas nuo būsimo mūsų kūno pašlovinimo ir į šlovę, į garbingą prisikėlimą galime eiti tik per kryžių.

Iš debesies pasigirsta Tėvo balsas, atskleidžiantis giliausią Jėzaus tapatybę: „Šitas mano mylimasis Sūnus, klausykite jo.“

Jis tartum sako: „Klausykite jo, žvelkite į jį, kuriame yra sutelkta mano meilės pilnatvė, apsireiškianti ant kryžiaus.

– Pasitikėkite juo, atsispirkite pagundai grįsti savo gyvenimą tik žmogiškais lūkesčiais,

– Atsisakykite troškimo matyti savo gyvenimą tokį, kokio galbūt norėtumėte,

– Sutikite pažvelgti savo kančiai į akis, sutikite ją jungti su Kristaus kančia, nes Kristaus našta lengva.

4. Teko sutikti moterį, kuri buvo itin stipriai suluošinta ligos. Abi jos kojos buvo susuktos, paėmę už parankių ją vedė du žmonės. Kadangi ji buvo vedama į bažnyčią, paklausiau jos, kaip ji išgyvena savo negalią. Su begaliniu įsitikinimu ji pasakė: „Jeigu mūsų Viešpats buvo suluošintas ant Kryžiaus, tai kodėl turiu atsisakyti kentėti.“ Tą kartą geriau supratau, ką reiškia nešti savo kryžių su Kristumi, nebūti nuo jo atsiskyrus, klausyti jo, pasitikėti juo.

Turbūt tai ir bus kelias į šlovę, kelias, kuriuo eidami galime brandžiau išgyventi mums suteiktos malonės vaisius, labiau siekti išganymo pilnatvės, nes tai naujo gyvenimo su Kristumi kelias.

Netrukus pradėsime švęsti Eucharistijos liturgiją. Kaip tik per ją galime iš anksto ragauti būsimos šlovės.

Jei nuolat žengiamo į joje švenčiamą Velykų slėpinį, pamažu mūsų kančia gali jau nebebūti tik kančia, pamažu iš jos gali būti *atimamas paskutinis žodis*, pamažu ji gali *prarasti savo geluonį*, nes *ryškėja vis didesnės galutinės šlovės horizontas*.

Kelkime savo gyvenimus į šį horizontą, nes Kristaus garbingo atėjimo metu jis „pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingą kūną“ (Fil 3, 21).